

HRA U VEČĚŘE

napsal nejmenovaný špeh

Předmluva vydavatele:

Původ tohoto dopisu je bezmála stejně poutavý a zapletený jako příběh, který je v něm vylíčen. Původní dopis byl adresován záhadnému Dhaunaynovi, ale před několika měsíci pronikl na veřejnost a začal kolovat v oblasti Rumišť ve Vvardenfellu. Netrvalo dlouho a jeden výtisk se dostal i k nám na kontinent, do paláce prince Hlaalu Helseta stojícího před městem Almalexií. Ačkoliv čtenář by se po přečtení dopisu, jenž si neskrývanou záštiplností utahuje z jeho královského veličenstva, mohl domnívat, že princ z něho vřela krev v žilách, opak je pravdou. Kníže a jeho matka, královna Barenzie, nechali na vlastní náklady vytisknout řadu kopií, opatřili je pevnou vazbou a nechali je rozeslat knihkupcům po celém Morrowindu.

Stojí rovněž za zmínku, že princ ani královna se oficiálně nevyjádřili, zda je dopis pouze výplodem fantazie, nebo zda je založen na skutečných událostech. Rod Dresů veřejně odmítl být s dopisem spojován a sluší se dodat, že žádná osoba jménem Dhaunayn neměla s rodem Dresů nikdy co do činění, přestože dopis se snaží tvrdit opak. Necháváme tedy na čtenáři, aby si text vyložil dle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

-- Nerris Gan, tiskař

Můj velectěný pane Dhaunayne,

požádal jste mne, abych Vám podrobně vylíčil, co jsem zažil minulé noci, a abych vysvětlil tu naléhavost, s níž jsem vážený rod Dresů žádal o převelení. Doufám, že jsem Vám ve své pozici zvěda na dvoře prince Helseta - muže, který, jak už jsem mnohokrát psal, by mohl školit Molag Bala v pletichaření - sloužil dobře. Jak sám dobře víte, více než rok jsem strávil tím, že jsem se pracoval do okruhu jeho nejbližších poradců. Když jsem poprvé dorazil do Morrowindu, princ postrádal jakékoliv přátele, a tak se se mnou a několika dalšími brzy sblížil. Přesto ani jednoho z nás nepojal za svého důvěrníka, což je však vzhledem k jeho nejistému postavení v morrowindské společnosti pochopitelné.

Dovolte, abych Vaší nesvatosti připomněl, že princ Helset je nejstarším synem Barenzie, která kdysi bývala královnou Morrowindu a ještě předtím bývala královnou Mezicestí v provincii Vysoká skála. Když její manžel, král Eadwyr - nevlastní otec prince Helseta - zemřel, začal se princ přetahovat o moc se svou sestrou Elysanou, která byla Eadwyrova vlastní dcera. Bližší podrobnosti o tomto mocenském boji mi nejsou známy, jisté je jen to, že Elysana zvítězila, stala se královnou a poslala Helseta i Barenzii do vyhnanství. Barenziin jediný další potomek, dcera Morgie, byla tou dobou již provdaná a žila jinde - později se stala královnou Prvohradu na Letním ostrově.

Je tomu teprve jeden rok, co se Barenzie a Helset vrátili zpět do domovského Morrowindu. Barenziin strýc, náš stávající král Hlaalu Athyn Llethan, který dosedl na trůn více než před čtyřiceti lety po Barenziině abdikaci, je přivítal se vši poctou. Barenzie se nechala jasně slyšet, že se netouží znovu zmocnit trůnu, nýbrž že jejím jediným přáním je uchýlit se do poklidného ústraní rodinného sídla. Helset, jak sám dobře víte, se od té doby potlouká na královském dvoře. Proslýchá se, že jelikož trůn Mezicestí mu proklouzl mezi prsty, trůn Morrowindu si po Llethanově smrti rozhodně uniknout nenechá.

Po celou dobu svého nasazení jsem Vaši knížecí nesvatost informoval o všech princových pohybech, schůzkách a pletichách, přiblížil jsem vám jména i osobnosti jeho nejbližších poradců. Jak si jistě vzpomenete, častokrát jsem se domníval, že nejsem jediným zvědem v Halsetově družině. Podezíral jsem především jednoho Helsetova poradce, který vypadal úplně stejně jako jistý dunmer, jehož jsem dříve spatřil ve společnosti Tholera Saryoniho, arcikánona ve Chrámě tribunálu. Potom tu byla mladá severanka, o které se s určitostí ví, že navštívila císařskou tvrz v Balmoře - ačkoliv to samo o sobě ještě není důkazem. V obou případech je pochopitelně možné, že na zmíněná místa vycestovali na Helsetův příkaz, což jsem ovšem nemohl vědět. Když jsem posléze začal pochybovat i o loajalitě princova bretonského komořího Burgesse, který mu sloužil již dříve v Mezicestí, začal jsem si říkat, že už začínám být stejně paranoidní jako princ sám.

Toť události, které vedly ke zmíněné noci - noci na dnešek.

Včerejšího rána jsem od prince obdržel pozvánku ke společné večeři. Ihned jsem propadl paranoii, a tak jsem vyslal jednoho ze svých sluhů, který je dobrým a oddaným služebníkem rodu Dresů, aby pozoroval princův palác a hlásil mi cokoli podezřelého. Krátce před večeří se sluha vrátil a zpravil mě o všem, co uviděl.

Do paláce byl prý vpuštěn muž oděný v ošklivých hadrech a nějakou dobu setrval uvnitř. Když pak vycházel ven, můj sluha zahlédl jeho obličej skrytý ve stínu kápě - byl to jeden místní alchymista, údajně proslulý dodavatel exotických

jedů. A jelikož má můj sluha velice bystré smysly, neuniklo mu ani to, že když alchymista do paláce vstupoval, doprovázel ho pach knotíku, žlučnice a čehosi cizokrajného a nasládlého. Když odcházel, byl bez zápachu.

Můj sluha dospěl ke stejnému závěru jako já: princ si obstaral přísady k výrobě silného jedu. Už jenom samotná žlučnice je prudce jedovatá, když se pozře za syrova, a dodatečné ingredience jen vzbuzovaly obavy z něčeho ještě horšího. Jak si Vaše nesvátnost jistě dovede představit, toho večera jsem k večeři odcházel připraven na cokoliv.

U stolu se sešli i všichni ostatní poradci prince Halseta a já jsem si povšiml, že jsou všichni poněkud nesví. Důvod jsem si domyslel okamžitě: byl jsem přece v hnízdě zmijí a bylo na místě se domnívat, že stejně jako jsem se o princově záhadné schůzce dozvěděl já, mohli se o ní dozvědět i jiní. Někteří si možná byli vědomi alchymistovy návštěvy, jiné mohlo vyvést z míry už samotné pozvání k večeři a ostatní třeba jen nevědomky kopírovali nervozitu svých lépe informovaných kolegů.

Naopak princ byl v dobrém rozmaru a brzy svým rozpoložením uklidnil i ostatní. O deváté hodině jsme byli všichni uvedeni do jídelní síně, kde již byla rozprostřena hostina. A, panečku, jaká! Střevliny v medovém obalu, omáčky tisíce vůní, pečinky zalévané rozmanitými krvavými šťávami a každá známá jedlá ryba i pták, to vše mistrně a zdobně připraveno. Ke stolu nám byly nošeny křišťálové číše a zlaté poháry vína, flinu, mazte a šejnského - ke každému chodu vždy ten nápoj, který se k němu nejlépe hodil. Ta směsice vůní byla opojná, nicméně mě došlo, že v takové záplavě koření a pachů by nenápadný jed byl prakticky nepostřehnutelný.

Po celý večer jsem předstíral, že polykám celá sousta a hltám doušky nápojů, ve skutečnosti jsem však dbal, abych vůbec nic nepozřel. Nakonec služebnictvo sklidilo talíře i jídlo a doprostřed hodovního stolu byla přinesena velká mísa s kouřící kořeněnou polévkou. Sluha, který ji přinesl, se pak pokorně odporoučel a zavřel za sebou dveře hodovního sálu.

Voní to božsky, můj princí, zachroptěla Marchioness Kolgar, zmiňovaná seveřanka. "Ale do mě už se nevejde ani jedna lžička."

Vaše výsosti, prohlásil jsem já, přičemž jsem předstíral bodrost a mírnou opilost. "Dobře víte, že každý z nás by ochotně položil život za to, abyste usedl na morrowinském trůnu. Myslíte však, že je nezbytné, abychom posli na přečpaná břicha?"

Ostatní přísedící mi se sytými povzdechy přikyvovali. Princ Helset se usmál. Můj temný pane, přísahám při jméne Vaermíny, že takový úsměv jste ani Vy dosud neviděl.

Jaká to ironie, pověděl. "Jak někteří z vás již bezpochyby vědí, dnes mě navštívil alchymista. Ukázal mi, jak namíchat jeden fascinující jed a zároveň jeho protijed. Je to jed nesmírné síly, pro mé účely ideální. Jakmile ho jednou pozřete, žádné léčivé kouzlo už vám nepomůže. Jediné, co vás dokáže zachránit před jistou smrtí, je protijed, jež jsem nechal přimíchat do této polévky. Jinak skonáte - a věřte mi, nebude to příjemné. Sám se těším, až ty účinky, které mi alchymista tak barvitě líčil, uvidím na vlastní oči. Otrávení mají prožívat neskutečná muka, ale mělo by to být aspoň zábavné na pohled."

Nikdo ani nedutal. Srdce mi bušilo, jako kdyby chtělo vyskočit z hrudi.

Vaše veličenstvo, zeptal se dunmer Allarat, jehož jsem podezříval ze spřízněnosti s Chrámem. "Otrávil jste snad někoho u tohoto stolu?"

Jsi nesmírně prozíravý, Allarate, odpověděl princ Helset. Rozhlédl se kolem stolu a každého svého poradce si pečlivě přeměřil pohledem. "Není divu, že si tak vážím tvých rad. Abych pravdu řekl, vážím si vás všech, co jste v této místnosti. Proto snad bude snazší, když řeknu, koho jsem neotrávil. Neotrávil jsem ty z vás, kteří slouží jedinému pánu a jejichž věrnost patří jen mně. Neotrávil jsem ani jednu osobu, která si upřímně přeje vidět krále Helseta na trůně Morrowindu. Neotrávil jsem nikoho, kdo není špehem vyslaným z Říše, Chrámu, rodu Telvanniů, rodu Redoranů, rodu Indorilů či rodu Dresů."

Při posledních slovech se, Vaše nesvátnosti, zahleděl přímo na mě. Jsem si tím naprosto jist. Tvář už mám dávno vycvičenou, aby neodhalila mé skutečné myšlenky, ale ve skrytu ducha jsem okamžitě pomyslel na všechny naše společné schůzky, na každou zašifrovanou zprávu, již jsem Vám nebo někomu z rodu poslal. Kolik toho mohl vědět? Kolik toho mohl, když už ne vědět, tak alespoň tušit?

Tep se mi citelně zrychlil. Bylo to ze strachu, nebo z jedu? Neodvážil jsem se promluvit, neboť jsem si byl jist, že můj hlas by mě okamžitě prozradil.

Vy z vás, kdo jste mi věrní a nepřejete mým nepřátelům, se teď možná divíte, jak si mohu být jist, že ostatní ten jed skutečně pozřeli. Není snad možné, že by dotyčná strana - nebo snad strany - něco tušila a po celý večer jen předstírala, že polyká jídlo a nápoje? Ano, pochopitelně to možné je. Leč i ten nejvynalézavější pletichář musel pozdvihat číši ke rtům nebo si v zájmu iluze vsunovat do úst prázdné vidličky a lžíce. Abyste pochopili - jídlo nebylo otrávené. Otrávené byly nádoby a přístroje. Pokud jste ze strachu nejedli ani nepili, nejenže jste jedu neunikli, ale navíc jste se ještě připravili o báječnou hostinu.

Na čele mi vyrašil pot a já se musel odvrátit od prince, aby si toho nevšiml. Všichni ostatní poradci byli do jednoho jako přimrzlí k židlím. Marchioness Kolgar byla bledá jak stěna, Kema Inebbe se viditelně třásl, Allarat zlostně krčil čelo, Burgess nevěřičně civěl.

V té chvíli jsem se neubráníl myšlence: bylo možné, že by celá princova družina nesestávala z nikoho jiného než ze špehů? Byl vůbec někdo u stolu věrný? Načež mě napadlo: i kdybych nebyl špion, věřil bych Helsetovi, že se ve mně nezmylil? Jako princův poradce jsem byl nadmíru dobře obeznámen s jeho chorobnou paranoíí i s jeho zaslepenou cílevědomostí. I kdybych nešpehoval pro rod Dresů, byl bych před princem v bezpečí? Nemohlo by se stát, aby věrný služebník byl otráven vinou bláhového omylu?

Ostatní si patrně mysleli totéž, ať už byli zvědové, nebo oddaní služebníci.

Zatímco mi v hlavě vířily myšlenky, dolehl ke mně princův hlas, který stolovníkům oznamoval: "Jed účinkuje rychle. Jestli si protijed nevezmete do jedné minuty, budeme u tohoto stolu muset přihlížet smrti."

Nedokázal jsem si vyvodit, jestli jsem otrávený, nebo ne. V břiše mě píchalo, ale to mohlo stejně tak dobře být tím, že jsem celý večer přihlížel opojné hostině, aniž bych pojedl jediného soustíčka. Srdce mi mlátilo do žeber a na jazyku jsem cítil hořkou pachut'. Bylo to strachem, nebo otravou?

Pokud jste mi byli nevěrní, toto jsou má poslední slova, která uslyšíte, pověděl princ Helset. Sledoval, jak se jeho poradci kroutí na židlích, a ve tváři mu přitom hnízdl stále ten samý, zpropadený úsměv. "Sáhněte po protijedu a zachraňte si život."

Mohl jsem mu věřit? Zvažoval jsem, co všechno jsem o princi a jeho nátuře věděl. Až se mu před jeho zraky doznají špehové, nechá je popravit, nebo je vyhostí zpět k jejich skutečným pánům? Princ byl znám svou nelítostností, nicméně mohl by se zachovat tak i onak. Celé toto divadlo s hostinou nemělo sloužit jinému účelu, než aby v nás vzbudilo živelnou hrůzu. Co by si tak asi pomysleli mí předkové, kdybych se k nim přidal poté, co jsem se posadil ke stolu a nechal se otrávit? Co by si pro změnu pomysleli, kdybych si vzal protijed, a tím se přiznal ke spřízněnosti s rodem Dresů, načež bych byl exemplárně popraven? A musím se přiznat, přemýšlel jsem i nad tím, co byste mi, až bych byl po smrti, dokázal provést Vy.

Natolik jsem se ponořil do vlastních myšlenek, že jsem nedával pozor a nepostřehl jsem, jak Burgess vyskočil ze židle. Všiml jsem si ho až ve chvíli, kdy třímal mísu v rukách a klopil si obsah přímo do úst. Všude kolem něj stály strážce - a přitom jsem si nevybavoval, že bych je viděl přicházet.

Burgessi, zeptal se princ Helset s úsměvem. "Strávil jsi nějaký čas v Bráně duchů. Jsi z rodu Redoranů?"

Vy jste to nevěděl, zašklebil se Burgess hořce. "Nesloužím žádnému rodu, nýbrž vaší nevlastní sestře, královně Mezicestí. Pracuji pro ni odnepaměti. Ať mě spráží Akatosh, chcete snad říct, že jste mě otrávil jen proto, že jste mne měl za poskoka nějakého všivého rodu temných elfů?"

Máš pravdu jen způlky, opáčil princ. "Skutečně jsem neuhodl, pro koho pracuješ, vlastně jsem ani nevěděl, že jsi zvěd. Ale že jsem tě otrávil? V tom se mýlíš. Otrávil ses sám, když ses teď napil z polévkové mísy."

Vaše nesvátosti, nepřejte si slyšet, jakým způsobem Burgess pošel. Víím, že jste za ten nespočet let svého života viděl mnohé, ale toto si opravdu nepřejete slyšet. Sám si přeji, abych vzpomínku na jeho muka mohl nadobro vymazat ze své paměti."

Krátce poté byla rada rozpuštěna. Nemám ponětí, zda princ Helset ví nebo tuší, že jsem rovněž špeh. Nevím ani, kolik ostatních kromě mě bylo té noci - včerejší noci - jen krůček od toho, že by se z polévkové mísy napili ještě před Burgessem. Víím jenom to, že pokud mě princ nepodezírá teď, bude mě podezírat co nevidět. Nedokážu neustále vyhrávat ve hrách, které jsem mistrně ovládl na dvoře v Mezicestí, a žádám Vaši nesvátost, můj pane Dhaunayne, abyste se za mne přimluvil u rodu Dresů a odvolal jste svého věrného služebníka z tohoto místa.

Poznámka vydavatele:

Jak by se dalo čekat, na žádné kopii tohoto dopisu nebyl k vidění podpis neznámého autora - snad jen na originále.